

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. N.  
przeciwko Gminie B.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 29 listopada 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od każdego ze skarżących na rzecz pozwanej kwotę 2700  
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki J. N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 stycznia 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel

wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Oczywistą zasadność skargi skarżąca upatruje w rażącym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 203<sup>1</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019, poz. 1469, dalej: nowelizacja z dnia 4 lipca 2019 r.), art. 498 § 1 i 2 k.c., a także art. 118 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 lipca 2018 r.) i art. 117 § 1 i 2 oraz art. 5 k.c. Podniosła, że Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut potrącenia dotyczący wierzytelności przysługującej pozwanej w stosunku do skarżącej w kwocie 61.828,92 zł z wierzytelnością skarżącej przysługującej jej względem

pozwanej z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie przez pozwaną z nieruchomości stanowiącej część działki nr [...] /15 o powierzchni 0,0116 ha. Zarzuciła, że zarzut potrącenia nie był skuteczny, ponieważ jego podstawy nie stanowiła wierzytelność pozwanej z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez skarżącą, jak również nie była to wierzytelność niesporna ani nie została uprawdopodobniona dokumentem niepochoǳącym wyłącznie od pozwanego. Wskazała ponadto, że zarzut potrącenia został podniesiony przez pozwaną po upływie ustawowego terminu 2 tygodni licząc od dnia, w którym wierzytelność przedstawiona przez pozwaną do potrącenia stała się wymagalna, a ponadto wierzytelność przedstawiona przez pozwaną do potrącenia została przez skarżącą spłacona. Sąd drugiej instancji błędnie uznał również, że nastąpiło przedawnienie roszczenia skarżącej względem pozwanej o odszkodowanie za bezumowne korzystanie przez pozwaną z nieruchomości stanowiącej część działki nr [...] /15 za okres od dnia 30 kwietnia 1994 r. do dnia 26 lutego 2007 r. w sytuacji, gdy podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa i nie korzysta z ochrony prawnej.

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej. Skarżąca, zarzucając Sądowi drugiej instancji oczywiste naruszenie art. 203<sup>1</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 2 nowelizacji z dnia 4 lipca 2019 r., pominęła, że pozwana zgłosiła zarzut potrącenia w złożonej w dniu 9 czerwca 2017 r. odpowiedzi na pozew, a także treść art. 9 ust. 1 nowelizacji z dnia 4 lipca 2019 r., zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami, w brzmieniu dotychczasowym. Z kolei istota zarzutu naruszenia art. 498 § 1 i 2 k.c., z którym skarżąca wiąże również oczywistą zasadność skargi, polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których wynika, że wierzytelność skarżącej jak i wierzytelność pozwanej, zgłoszona do potrącenia w odpowiedzi na pozew, istnieją, a zatem skarżąca jak i pozwana są wzajemnie wierzycielem i dłużnikiem.

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Skarżąca, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów, zmierza w istocie do zniweczenia publicznoprawnej funkcji skargi i wydania orzeczenia w interesie jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Jeśli zaś chodzi o kwestię związaną z oceną podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia w kontekście art. 5 k.c., wskazać należy, że stosowanie klauzul generalnych, a zwłaszcza art. 5 k.c. stanowi domenę sądów *meriti*. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym ma ograniczone możliwości w tym zakresie, może zakwestionować stanowisko Sądów *meriti* tylko wtedy, gdy jest ono rażąco błędne i krzywdzące. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono argumentów, które uzasadniałyby ocenę, iż Sąd drugiej instancji nie stosując w okolicznościach sprawy art. 5 k.c., dopuścił się rażących błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

ke